

Starší Jeffrey R. Holland
Kvorum Dvanácti apoštolů

Cena – a požehnání – uřednictví

*Budte silní. Žijte věrně podle evangelia,
i když druzí kolem vás tak nežijí.*

Presidente Monsone, máme vás rádi. Vkládáte srdce i své zdraví do každého povolání, které vám kdy Pán dal, a zvláště do onoho posvátného úřadu, který zastáváte nyní. Celá tato Církev vám děkuje za vaši neochvějnou službu a nezlomnou oddanost při konání vašich povinností.

S obdivem a s povzbuzením vůči každému, kdo bude v těchto posledních dnech muset být pevný, pravím všem, a zvláště mládeži Církve, že pokud se tak již nestalo, budete jednoho dne vyzváni bránit svou víru, či dokonce vytrpět určitou osobní újmu jen proto, že jste členy Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů. Takové okamžiky od vás budou vyžadovat odvahu i ohleduplnost.

Jedna sestra misionářka mi například nedávno napsala: „Se společníci jsme uviděly muže, který seděl na lavičce na náměstí a obědval. Když jsme k němu přišly, podíval se na nás a uviděl naše misionářské jmenovky. S hrozným výrazem v očích vyskočil a napřáhl ruku, aby mě uhodil. Uhnula jsem právě včas, i když na mně přistálo jeho jídlo a on nás začal častovat těmi nejhoršími výrazy. Odešly jsme, aniž bychom cokoli řekly.

Snažila jsem se otřít si obličej od jídla, když vtom jsem ucítila, jak mě do temene zasáhla rozmačkaná brambora. Někdy je těžké být misionářkou, protože právě v tu chvíli jsem se k onomu chlapíkovi chtěla vrátit, popadnout ho a říci mu: „CO SI TO DOVOLUJETE?!“ Ale neudělala jsem to.“

Této věrné misionářce bych rád řekl: milá dcero, tímto pokorným chováním jste se zařadila po bok velmi vybraných žen a mužů, kteří, jak řekl prorok Jákob z Knihy Mormonovy, „měli na očích [Kristovu] smrt a nesli jeho kříž a snášeli hanobení světa“. ¹

Jákobův bratr Nefi o samotném Ježíši napsal: „A svět, pro svou nepravost, ho bude souditi, jako by byl nic; pročež oni ho bičují, a on to snáší; a oni ho bijí, a on to snáší. Ano, oni na něj plivají, a on to snáší pro svou milující laskavost a shovívavost vůči dětem lidským.“ ²

Shodně s tím, co prožil sám Spasitel, existuje dlouhá historie zavržení a bolestně vysoké ceny, kterou zaplatili proroci i apoštolové, misionáři i členové v každém pokolení – všichni ti, kteří se snažili naplňovat Boží výzvu pozvedat lidskou rodinu k lepší cestě. ³

„A coť mám [o nich] více praviti“? ptá se pisatel epištoly Židům.

„[Ti, kteří] zacpávali ústa lvům,
Uhašovali moc ohně, utekli ostrosti meče, ... silní učinění v boji, vojska zaháněli. ...

[Viděli] mrtvé své vzkříšené, ...
[zatímco jiní byli mučeni], ...

Posměchy a mrskáním trápeni, ...
vězeními a žaláři.

Kamenování [byli], sekáni, pokoušeni, mečem z mordováni; ... chodili v kožích ovčích a kozelcích, opuštění, ssouzení, a zle s nimi nakládáno,

[Ti,] jichžto nebyl svět hoden, ...
po pustinách bloudíce, i po horách,
a jeskyních, i v doupatcích země.“ ⁴

Nebeští andělé dozajista plakali, když zaznamenávali tuto cenu uřednictví ve světě, který se vůči příkázáním Božím často staví nepřátelsky. Sám Spasitel proléval slzy za ty, kteří byli v Jeho službě po staletí zavržováni a zabíjeni. A nyní byl zavržován a poslán na smrt i On sám.

„Jeruzaléme, Jeruzaléme,“ zvolal Ježíš, „mordéři proroků, a kterýž kamenuješ ty, kteříž byli k tobě posíláni, kolikrát jsem chtěl shromážditi dítky tvé, tak jako slepice shromažďuje kuřátka svá pod křídla, a nechtěli jste.

Aj, zanechávat se vám dům váš pustý.“ ⁵

A v tomto se nachází poselství pro každého mladého muže a každou mladou ženu v této Církvi. Možná někdy přemýšlíte, zda stojí za to stát na střední škole odvážně za mravností nebo jít na misi, když druzí zlořečí víře, která je vám nanejvýš drahocenná, nebo bojovat proti mnohému ve společnosti, jež někdy zesměšňuje toho, kdo je oddaný svému náboženství. Ano, stojí to za to, protože v opačném případě budeme mít „dům“ svůj „pustý“ – pusté jednotlivce, pusté rodiny, pusté čtvrti a pusté národy.

V tom totiž spočívá břímě těch, kteří jsou povoláni přinášet druhým toto mesiášské poselství. Kromě výuky, povzbuzování a dodávání odvahy (to je ta příjemná část učednictví) jsou čas od času titíž poslové vyzváni k tomu, aby si dělali starosti, aby varovali a někdy prostě jen plakali (to je ta bolestivá část učednictví). Velmi dobře vědí, že cesta vedoucí do zaslíbené země oplývající mlékem a strdím⁶ nevyhnutelně vede podél hory Sinaj, která oplývá příkázáními, co máme dělat a co dělat nemáme.⁷

Naneštěstí poslové božsky daných příkázání nejsou dnes o nic populárnější než ti, kteří žili v dávných dobách, jak to mohou dnes dosvědčit přinejmenším dvě poplivané a bramborami potřísněné sestry misionářky. *Nenávist* je ošklivé slovo, a přesto jsou dnes lidé, kteří by se zkaženým Achabem rádi pronesli: „Nenávidím [proroka Micheáše], proto že mi nikdy

nic dobrého neprorokuje, ale vždycky zlé.“⁸ Tato nenávist kvůli čestnosti proroka stála život Abinadiho. Jak řekl králi Noémovi: „Protože jsem vám řekl pravdu, hněvate se na mne. ... Protože jsem promlouval slovo Boží, odsoudili jste mne, že jsem šílený,⁹ neboli, jak bychom mohli dodat, zastalý, patriarchální, fanatický, nelaskavý, úzkoprsý, nemoderní a zastaralý.

Podobně si sám Pán naříkal proroku Izaiášovi:

„[Tyto děti] ... nechťi poslouchati zákona Hospodinova;

... Říkají vidoucím: Nemívejte vidění, a prorokům: Neprorokujte nám toho, což pravého jest; mluvte nám pochlebenství, prorokujte oklamání.

Sejděte s cesty, svozujte od stezky, nechať se vzdálí od tváří naší Svatý Izraelský.“¹⁰

Je smutné, moji mladí přátelé, že příznačným rysem naší doby je skutečnost, že pokud lidé vůbec chtějí nějaké bohy, tak si přejí, aby toho po

nich moc nepožadovali, chtějí příjemné bohy, mírné bohy, kteří nejenže loďku nerozhoupají, ale dokonce ani nepádlují, bohy, kteří nás pohladí po vlasech, rozesmějí nás a pak nám řeknou, abychom si běželi natrhat sedmikrásky.¹¹

Takový je člověk, který si stvořil Boha podle obrazu svého! Někdy – a to se zdá být tou největší ironií – tito lidé mluví o Ježíši jako o někom, kdo je takovýmto „příjemným“ Bohem. Opravdu? Ten, který řekl, že příkázání nejenže nemáme porušovat, ale že dokonce nemáme ani *pomyslet* na to, abychom je porušili? A že pokud bychom pomysleli na to, že je porušíme, tak jsme je již porušili v srdci? Připadá vám to jako „příjemná“ nauka – nauka, která lahodí uším a je populární na volnomyšlenkářských setkáních?

A co ti, kteří se chtějí na hřích jen podívat nebo se ho dotknout z dálky? Ježíš ihned namítl: Pokud vás vaše oko pohoršuje, vyloupněte ho. Pokud

vás pohoršuje vaše ruka, usekněte ji.¹² Ty, kteří si mysleli, že mluví jen o konejšivých banalitách, varoval: „Nepřítel jsem, abych [přinesl] pokoj ..., ale meč.“¹³ Není divu, že po mnohých kázáních Ho lidé z místních obcí prosili, „aby odšel z krajin jejich“.¹⁴ Není divu, že po mnohých zázracích nebyla Jeho moc přisuzována Bohu, ale ďáblu.¹⁵ Je zřejmé, že onen populární slogan „Co by udělal Ježíš?“ nepřinese vždy populární odpověď.

Ježíš na vrcholu svého působení ve smrtelnosti řekl: „[Milujte jeden druhého], jako já miloval jsem vás.“¹⁶ Aby se ujistil, že lidé rozuměli tomu, o jakou lásku se přesně jedná, řekl:

„Milujete-li mne, přikázání [má zachováte],“¹⁷ a pokud by kdo porušil „jedno z přikázání ... nejmenších, *a učil by tak lidi*, nejmenší ... bude v království nebeském“.¹⁸ Křesťanská láska je to, co na této planetě potřebujeme nejvíce – částečně kvůli spravedlivosti, která ji má vždy doprovázet. Pokud má tedy láska být naším heslem, což být *musí*, pak podle slov Toho, kdo je zosobněním lásky, musíme zanechat přestupků i jakéhokoli náznaku obhajoby přestupků u druhých. Ježíš jasně rozuměl tomu, na co, jak se zdá, mnozí lidé v novodobé společnosti zapomínají – že existuje zcela zásadní rozdíl mezi přikázáním

odpouštět hřích (k čemuž měl nekonečnou schopnost) a varováním před snahou hřích přehlížet (což nikdy ani jednou neudělal).

Přátelé, a zvláště moji mladí přátelé, seberte odvahu. Čistá křesťanská láska plynoucí z opravdové spravedlivosti může změnit svět. Svědčím o tom, že pravé a živé evangelium Ježíše Krista je na zemi a že jste členy Jeho pravé a živé Církve a snažte se toto poselství sdílet s druhými. Vydávám svědectví o tomto evangeliu a o této Církvi, a zvláště o znovuzřízení klíčích kněžství, které odemykají moc a účinnost spásných obřadů. Jsem si jistější tím, že tyto klíče byly znovuzřízeny

a že tyto obřady jsou znovu dostupné skrze Církev Ježíše Krista Svatých posledních dnů, než tím, že stojím před vámi u tohoto řečnického pultu a že vy sedíte přede mnou na této konferenci.

Budte silní. Žijte věrně podle evangelia, i když druzí kolem vás tak nežijí. Braňte svou víru ohleduplně a soucitně, ale braňte ji. Dlouhá historie inspirovaných hlasů, včetně těch, které uslyšíte na této konferenci, a toho, který jste právě slyšeli v osobě presidenta Thomase S. Monsona, vám ukazuje směr cesty křesťanského učednictví. Je to těsná cesta a je to úzká cesta, v některých místech bez velké liberálnosti, ale lze po ní kráčet nadšeně a úspěšně, „se stálostí v Kristu, majíce dokonalý jas naděje a lásku k Bohu a ke všem lidem“.¹⁹ Budete-li po takové cestě kráčet s odvahou, rozvinete neochvějnou víru, najdete bezpečí před vanoucími větry zlovolnosti, dokonce před šípy ve vichřici, a budete pociťovat sílu našeho Vykupitele pevnou jako skála, díky níž, pokud na ní postavíte své neutuchající učednictví, *nemůžete* padnout.²⁰ V posvátném jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Jákob 1:8.
2. 1. Nefi 19:9.
3. Viz 1. Korintským 12:31; Eter 12:11.
4. Židům 11:32–38.
5. Matouš 23:37–38.
6. Viz Exodus 3:8.
7. Viz Exodus 20:3–17.
8. 2. Paralipomenon 18:7.
9. Mosiáš 13:4.
10. Izaiáš 30:9–11.
11. Viz Henry Fairlie, *The Seven Deadly Sins Today* (1978), 15–16.
12. Viz Matouš 5:29–30.
13. Matouš 10:34.
14. Marek 5:17.
15. Viz Matouš 9:34.
16. Jan 15:12.
17. Jan 14:15.
18. Matouš 5:19; zvýraznění přidáno.
19. 2. Nefi 31:20.
20. Viz Helaman 5:12.

Starší Ronald A. Rasband
Předsednictvo Sedmdesáti

Radostné břímě učednictví

Podporovat naše vedoucí je výsada; jde to ruku v ruce s osobní zodpovědností sdílet jejich břímě a být učedníkem Pána.

Předměstí Oklahoma City v srdci Ameriky bylo 20. května loňského roku zpuštěno silným tornádem, které za sebou zanechalo stopu širokou přes 1,5 kilometru a dlouhou 27 kilometrů. Tato bouře, sled ničivých tornád, změnila ráz krajiny i života lidí, kteří jí stáli v cestě.

Týden po této silné bouři jsem byl pověřen, abych navštívil oblast, kde byly po zpuštěných čtvrtích, jež bouře srovnala se zemí, rozesety zbytky domů a osobní věci.

Před svým odjezdem jsem hovořil s naším milovaným prorokem, Thomasem S. Monsonem, kterého těší pracovat na takovýchto úkolech od Pána. S úctou nejen k jeho úřadu, ale i k jeho dobrotě, jsem se ho zeptal: „Co byste si přál, abych tam udělal? Co byste si přál, abych tam řekl?“

Láskyplně mě vzal za ruku, tak jak by to udělal s každým, koho bouře nějak zasáhla, a s každým, kdo pomáhal s odklizením následků, pokud by tam on mohl být, a řekl:

„Zprvu jim řekněte, že je mám rád. Zadruhé jim řekněte, že se za ně modlím.

A zatřetí prosím poděkujte všem těm, kteří pomáhají.“

Jako člen předsednictva Sedmdesáti jsem na svých ramenou pociťoval tíhu popsanou slovy Páně určenými Mojžíšovi:

„Shromažď mi sedmdesáte mužů z starších Izraelských, kteréž znáš, že jsou starší v lidu a správcové jeho; ...

A já sstoupím a mluvit budu s tebou, a vezmu z ducha, kterýž jest na tobě, [Mojžíši,] a dám jim. I ponosou s tebou břímě lidu, a tak ty ho sám neponeseš.“¹

Tato slova byla sice pronesena již dávno, avšak způsoby Páně se nezměnily.

V současné době je v Církvi 317 Pánem povolanych sedmdesátníků, kteří slouží v osmi kvorech a pomáhají Dvanácti apoštolům nést břímě, jež bylo vloženo na První předsednictvo. S radostí pociťuji tuto zodpovědnost až v hloubi duše, stejně jako moji bratři. Nejsme však jediní, kteří pomáhají v tomto nádherném díle. Jakožto členové Církve po celém světě máme všichni úžasnou příležitost žehnat životu druhých.

Od našeho proroka jsem se naučil tomu, co potřebují lidé zasažení bouří – lásku, modlitby a vděčnost za ty, kteří jim pomáhají.